

Дамян Дамянов

Господи, не знаем да
живеем!

Господи, не знаем да живеем!
Все не знаем що и откъде,
Както казва някой, ни се ще:
Къщи, вили, постове... Къде е
Нашата предишна доброта?
Де е нашата предишна благодат?
Ситостта, с която гладен ляга,
Но сънува слънчеви неща?
Де са дните, във които бедни,
Гладни бяхме, ала щем – не щем,
Можехме да чукнем и нощес
За коматче на врати съседни?
Де са? Де е обичта, оная?
Ситост. Отчужденост. Суета.
Искам ключ за другата врата!
Боже, дай ми го, ако го знаеш.

... Бог мълчи. Не чува, явно. Де е?
та затуй аз питам своя дух.
Но и той май прави се на глух!
Хей, Животе, как да те живея?

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8087>]